

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

EQUILIBRI PERSONAL I
INSTRUMENTALITZACIÓ
EMPRESARIAL

À. Castiñeira i
J.M. Lozano

Professors d'Esade (URL)

Meditació i productivitat

Ja fa uns quants anys que la incorporació de pràctiques de meditació i maneres de procedir de tradicions que nosaltres cataloguem barroerament com a "orientals" és una tendència en augment. Moltes persones hi troben un camí cap a un major equilibri, una major concentració, una major atenció davant de la seva realitat. Fins i tot un major benestar. Van degotant contínuament les informacions en què se'ns diu que persones amb responsabilitats d'alt nivell i molt poder a les seves mans confessen haver assolit, gràcies a aquestes "tècniques" [sic] un major equilibri, concentració i capacitat de decisió... encara que, quan llegim aquestes confessions en boca de segons qui o referides a determinats personatges, mai no acabem d'aclarir si es tracta d'una constatació o d'una amenaça.

PERÒ HI HA UNA QÜESTIÓ que apareix poc, quan es fa l'apologia de les "pràctiques orientals" (i no diguem ja "espirituals") en el treball. Com deia un d'aquests practicants, "aporta energia, equilibri anímic, lucidesa i assossec". Formidable; res a dir, al contrari: tot el que sigui aportar energia, equilibri anímic, lucidesa i assossec ens sembla desitjable i convenient. Però els interrogants sorgeixen més endavant. Seguim: "a les empreses hi ha tensions, estrès, una competència salvatge. Molts executius pateixen trastorns de l'aparell loco-

motor, tenen contractures, dormen malament, estan alterats i no saben parar. [...] En una època d'inestabilitat econòmica com l'actual, on la competitivitat és alta i les exigències dins de l'empresa són més grans, l'estrès passa a ser un mal conseller per al treballador. Per això, la pràctica de xxx es converteix en una alternativa per millorar la productivitat i enfrontar-se amb major ànim als desafiaments". Ja hi som: del que es tracta, al capdavant, és de millorar la productivitat. Quina és la frontera entre l'aprofundiment personal i la instrumentalització empresarial?

NO ENS CORRESPON A NOSALTRES donar una resposta a aquesta pregunta, entre d'altres raons perquè ens sembla impossible generalitzar. Però creiem que és important insistir en la pregunta. Si el ritme i les condicions de vida són els que hom ha descrit suara, es tracta simplement d'integrar-s'hi millor? Això és tot?

Ens preguntem si a tot el que podem aspirar és a obtenir recursos i capacitats personals per no veure'ns afectats per la toxicitat

Quan el que constatem són "tensions, estrès i competència salvatge", té sentit que reduïm el focus a millorar la capacitat personal per afrontar-los? Es pot objectar, amb raó, que un augment de l'equanimitat personal i de la lucidesa ja comporta una modificació de la relació amb l'entorn. No ho posem en dubte, però si parlem d'instrumentalització és precisament perquè d'això no se'n sol parlar en aquest context. Es busca una solució personal a un problema vital, però les dades i les causes organitzatives del problema es donen per inamovibles. Ni un indici, ni un apunt davant de la possibilitat de qüestionar certes dinàmiques organitzatives i de confrontar-s'hi: simplement, millor integració, major productivitat... amb menys costos personals, això sí.

RES A OPOSAR A L'OBTENCIÓ d'un cert benestar personal, no caldria sinó! Però davant de la persistència recurrent d'organitzacions i sistemes tòxics, ens preguntem si a tot el que podem aspirar és a obtenir recursos i capacitats personals per no veure'ns afectats per la toxicitat.

EN QUALESVOL CAS, presentar les tradicions de saviesa únicament i exclusivament com un mitjà per no quedar intoxicat en un ecosistema organitzatiu de toxicitat creixent ens sembla una instrumentalització i un menyspreu lamentables.

La columna

Ignasi Riera

Montserrat Julió

Dies d'abril, de sol i de dol. Amb aires de nostàlgia republicana, que a Tarragona hem estat parlant, en el marc de la URV, sobre Església i franquisme. De dol per la mort d'un G. Grass, motor del Grup 47, que no estava d'acord amb la manera com s'havia portat la reunificació alemanya. I per l'adéu d'un Eduardo Galeano, que havia escrit a Pineda *Días y noches de amor y de guerra*: el procés d'edició del llibre va ser una lliçó de professional de l'escriptura, capaç d'una reducció dràstica d'un text... que ja estàvem disposats a editar en la seva primera versió, però que ell va reescriure per aconseguir més intensitat literària.

Un mes que acabarem a Mataró, on va néixer, fa 86 anys, l'actriu i escriptora Montserrat Julió. Als deu anys, i després d'un exili forçat a França, va poder arribar amb els seus pares a Xile, amb el *Winnipeg*, el vaixell que havia organitzat Pablo Neruda a favor dels refugiats republicans. Allà la nena Julió va poder fer estudis i es va enamorar del teatre, que una catalana, Margarida Xirgu, tant a Xile com a l'Uruguai, dignificava. I és que el 28 d'abril, a la Sala d'Actes de Can Palauet, l'Ajuntament mataroní ret homenatge a la llarga i no gens plàcida trajectòria de Montserrat Julió, que va ser actriu de teatre (en català i en castellà), de cinema, amb participació en més de trenta pel·lícules (l'estrena al costat del també mataroní Lluís Josep Comeron) i de televisió... i que, alhora, es va convertir en escriptora notable de guions, de memòries i fins i tot d'una novel·la, que fa basarda, de ciència-ficció, sobre el futur apocalíptic que potser ens espera.

Ja el març de 2008, en el marc del Dia Internacional del Teatre, Mataró va homenajar l'actriu... que viu a Madrid, des de fa vint-i-cinc anys. L'he visitat sovint. I l'he sentida, molts cops, llegint en públic poemes catalans, de Salvador Espriu. O de Pere Quart, que també era a Santiago de Xile, exiliat. O poemes en castellà de Pablo Neruda, tan bon amic de l'anomenat "Grup Andí", amb presència notable dels escriptors catalans, com ara Xavier Benguerel, Domènec Guansé, Montserrat Abelló i Francesc Trabal. A la Biblioteca de Catalunya, he pogut consultar la correspondència entre l'encar noia Julió i els ja madurs Benguerel i Oliver. Un grapat de cartes, a tall de materials per a una crònica sobre el trossejat món cultural català dels anys cinquanta i seixanta.

EL
DIBUIX

Fer

